

## Szeretett Testvérek

Isten szinte mindig megadja az újrakezdést. Számomra az új év azt jelenti, hogy nincs véglegesség, hogy mindig jön egy újabb lehetőség arra, hogy az ember másképp csinálja, másképp gondolja, másképp viszonyuljon, másképp döntöskön. Az új év azok számára lesz fontos, akik képesek a változásra, akikben ott van a hajlandóság arra, hogyha kell, ha szükséges, akkor tudnak és akarnak változtatni. Változtatni eddig álláspontjukon, gondolkodásukon, emberekhez, de legfőképpen Istenhez való viszonyulásukon. Az óévből az újévbe való fordulás mindig lehetőség arra, hogy az ember vizsgálódjon, és eltökélje magában a változást, eltökéli magában azt, hogy amit rosszul csináltam az óévben, azt másképpen, jól fogom csinálni az újévben.

Ezért aztán miről is szólhatna az újévi istentisztelet, mint a Krisztusban való új életről, Krisztusban való megújulásról. Arról hogy Jézus Krisztusban, mint örökké létezőben mindig újra lehet kezdeni. A Krisztusban való új élet viszont igénybe veszi az ember egész személyiségét, átváltoztatja ezt, és ez bizony belső harcot jelent. A változás annak nem való, aki ezt a belső harcot nem akarja felvállalni, aki nem lusta ahhoz, hogy önmagával küzdjön. Vannak, akik érzik a változás, változtatás szükségességét, de úgy akarják, hogy változzon a helyzetük, hogy önmaguk egyáltalán nem akarnak változni. Jézus Krisztus még véletlenül se értintes meg őket, az ő személyiségüket. Ezek azok az ember, akiknek ha nem tetszik valami egy közösségbe, akkor ott hagyják azt. Ők azok, akik elvárják azt, hogy egy közösség változzon hozzájuk, nem ők változnak a közösséghez. Sok esetben ezek az emberek így vannak Istennel is. Az Istenhez való viszonyuk rendezése érdekében Istentől várják el azt, hogy változzon, másképpen gondolja azt amit eddig gondolt, és másképp cselekedjen. Éppen ez az oka annak, ha valaki nem tud, vagy nem akar változni.

Ezzel szemben Isten Lelke inspirál bennünket erre az új változásra, és ugyanez a Lélek az, amely az egyház megújulását is megteremti. De ez csak úgy lehetséges, ha az emberek egyenként megváltoznak. A közösség megújulás az abban lévő egyének megújulása által következik be. Tehát az egyéneken is múlik az, hogy mennyire tud megváltozni a közösség. Az új év magával hozza azt, hogy a közösségünknek is meg kell újulnia. Ez pedig bizonyos tulajdonságuk felöltésével történhet meg. A felolvasott igeszakasz bizony nem másnak szól, mint a keresztyén közösségnek, hiszen azokat célozza meg mondanivalójával, akik szentek, Isten választottai és szeretettek. Ahhoz hogy a teremtett világban elinduljon egy pozitív változás, ahhoz az kell, hogy a keresztyéni közösségek is jó irányba megváltozzanak. Ezért is szól ebben az igeszakaszban elsőként azokhoz, akik a keresztyéni közösség tagjai. Onnan tudjuk, hogy a keresztyéni közösséghez szól, hogy szenteknek, Isten kiválasztottainak, Isten által szeretett emberekhez szól. Ezek az igék akkor fognak hozzánk szólani, ha mi azt tartjuk magunkról, hogy Isten kiválasztottai vagyunk. Megállja a helyét a közmondás: akinek nem inge, ne vegye magára. De akinek inge, az álljon neki öltözködni. Már csak azért is, mert az ige erre ösztönöz: Öltözzétek fel a jóságot, a könyörületeséget, alázatosságot, szelídséget, hosszú tűrést. Tehát attól még hogy Isten kiválasztottai vagyunk, az még nem biztos, hogy teljesen jól csináltunk eddig mindent, sőt. Tehát ebből is látszik, hogy mindig van, amin változtatnia kell a keresztyén közösségnek. Mindig lesz olyan, hogy nem eléggé vagyunk jóságosak, nem eléggé vagyunk együttérzőek, nem eléggé vagyunk könyörületesek, vagy éppen türelmesek. A keresztyéni közösség ismervei ezek, mindennapi, általános ismervek.

A másik dolog, ami nagyon sokat elárul egy közösségről, az az ahogyan konfliktusokat kezelni tudják egymás között. Mennyire tudják egymást elhordozni, a sértéseket, a bántásokat. Mert bizony úgy van az Testvérek, hogy a keresztyéni közösségben is elfordulhatnak bántások, rosszmájú megjegyzések, összeütközések, és ilyenkor mutatkozik meg az, hogy az a közösség mennyire keresztyéni. Itt a tűrésről van szó, hogy a másik keresztyén embernek a sértését mennyire tudom eltűrni. Merthogy a keresztyén embernek valami különös szertettel kell viszonyulni a másik keresztyén emberhez. A keresztyének közötti kapcsolatnak teljesen másnak kell lenni, mint ahogy a világban a másik emberhez viszonyulunk. Ezért hangsúlyozza az elhordozást, és a megbocsátást. De mindezek fölé helyezi azt a tökéletes köteléket,

amely egybetartja a közösséget. Ez a tökéletes kötelék pedig a szeretet. De nem az emberszeretet, hanem az a szeretet, ahogyan Krisztus szerette az egyházat. Ez a szeretet, nem a baráti szeretet, nem a házastársi szeretet, ez nem az a szeretet, ahogyan a túró rudít szeretjük, hanem az ahogyan a Krisztus szerette az egyházat. Ez a szeretet erősebb bármely kenderkötélnél, bármely acélsodronynál. Ezért tökéletes ez a kötelék. Mindenekfelett – mondja az Ige – ez a kötelék tartson benneteket össze. Ha a Krisztusi szeretet az összetartó kötelék, ezt a köteléket semmi sem szakíthatja szét, semmiféle megjegyzés, semmiféle bántás, semmiféle panasz, és semmiféle szomorúság. Ezért mindenekfelett való.

És aminek uralkodni kell a közösségben az a Krisztus békessége. Merthogy Jézus volt az igazán nagy békéltető, aki békességet hozott ember és Isten között. Ha Jézus nem jött volna el az ember és az Isten még mindig egymással szemben állna, és ebből a szemben állásból az ember a kárhozatra jutna. A békességre való törekvés, a béke teremtés minden hívő embernek kötelessége, de ismét hangsúlyozom, hogy ez a keresztyéni közösségre vonatkozik. Mert a keresztyéni közösségben mindenki a Krisztust követi, és nincs semmi egyéni érdek érvényesítés. Ezért különleges a gyülekezet, ezért különleges az egyház. Legyetek békességben egymással, mert egy testnek a tagjai vagytok. Ha a test nincs békességben önmagával, akkor az a testnek a romlását hozza magával. Erre a legjobb példa korunk halálos betegsége a rák. Hiszen ebben a betegségben sem történik más, mint hogy a test önmaga ellen támad. A keresztyének gyülekezete egy test, és ha abban nincs meg a békesség, az azt jelenti, hogy háborúság van. A Krisztusban létező tud igazán békességre hajlani. Az egyház testében nincs helye az ellenségeskedésnek a háborúságnak. De helye van Krisztus beszédének, mert ezek a beszédek a bölcsességet hozzák el, és lehet ezek által tanítani egymást, de lehet inteni is egymást. Mert az Isten gyülekezetében helye van a rendreutasításnak is. Fontos hogy egymást rendre utasítsuk, persze úgy hogy a szeretet köteléke összetart bennünket.

Természetesen a keresztyéni közösségnek nem csak az a jellemzője, hogy el kell egymást visel, vagy hogy egymást rendre kell utastani, hanem az is hogy keresztyéni közösségnek gazdagítani is kell egymást. Oktatni kell egymást, így lesz a közösség élő, adni tudó. Ahol nem csak azt várom el, hogy én kapjak valamit, hanem én is adni akarok. A keresztyéni közösség pedig azért is jó, mert abból kell kapnom, amit én magam is kaptam Istentől. Így minden jó, minden bölcsességnek a forrása maga az Isten által elküldött Krisztus. Ezt az igazi bölcsességet lehet megtalálni, megtanulni a keresztyéni közösségben. És ez vezethet embereket a hívésre, a döntésre, hogy Krisztussal akarják járni az életüket.

Végezetül pedig már csak egy dolgot szeretnék előhozni. Mindent, amit tesztetek az Úrjézus nevében tegyetek. Emlékezzetek arra, hogy Jézus azt mondta bármit kértek is az én nevemben megkapjátok. Most pedig azt mondja az Ige, minden az Úrjézus nevében tegyetek, hogy bármit is csináltok minden cselekedetek az Úr Jézust dicsérje. Mindent úgy tegyetek, hogy az méltó legyen Jézushoz, hogy a cselekedeteinkkel ne szégyent, hanem dicsőséget hozunk a mi Urunk nevére. A Jézus nevében tenni cselekedni azt is jelenti, hogy az Ő iránta érzett hálából tegyünk mindent. Legyen a hálaadás életforma számunkra ebben az új esztendőben.

Kedves Testvérek, mindezeket látva van miért könyörögnünk az új esztendőben, legyen a mi gyülekezetünk egyre keresztyénibb, legyen egy a szeretet kötelékével összefogott közösség, amelyben a bántások bocsánatot nyernek, a jóság, a szelídség, a türelem, az alázat és könyörületesség uralkodik, ahol a békesség, a szeretetteljes intés megmutatkozik. Ahol az emberek egymás által gazdagodnak hitben és Léleekben. Isten formáljon bennünket egy ilyen közösséggé.

## Szeretett Testvérek

A holnapi nap vízkereszt. Ez nekünk nem ünnepünk, de ezért jó róla megemlékezni, és néhány szóban megemlíteni, mert ebben az eseményben a rejtőzködő Isten különlegesen módon megmutatta magát. Vízkeresztkor elsőrenden Jézus megkeresztelést ünnepelek, amikor a Jordánban Keresztelő János megkereszteli Jézust, és megjelent galamb formájában a Szentlélek, és leszállt Jézusra, ekkor hang hallatszott: ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm. (Mt 3,17) A vízkeresztben Isten megnyilatkozásának különleges eseménye mutatkozik meg. Mindenki láthatta és hallhatta az Istent. Milyen nagyon dolog is ez! Isten ehhez hasonló másik nyilvánulása akkor történt meg, amikor a hegyen megjelent Jézusnak Mózes és Illés, ott is ugyanez a hang hallatszott. Amikor Isten megtapasztalhatóvá válik érzékszerveik által, az az ő hitükre megerősítőleg hat. Merthogy megtapasztaltak valamit Istenből érzékszerveik által. Az Istenben bízó ember számára igencsak megerősítő élmény lehet ez. Fizikálisan is érzékelhetővé válik az, ami egyébként más emberek számára a Szentírás által, és a hit által válik érzékelhetővé lelki képen. Amikor Jézus megkeresztelkedik, és Szentlélek galamb formájában leszáll rá, egyszeriben érthetővé válik, hogy a világosság jött el ebbe a világba, hogy mit jelent az, amikor Jézus azt mondja: én vagyok a világ világossága. Megmutatkozik az, hogy Ő Istentől jött, és hogy benne az Isten jött el a földre.

Jézusban, az ő cselekedeteiben, beszédében teljesen nyilvánvalóvá vált az, hogy Isten maga a világosság, de Ő maga olyan világosság, hogy semmiféle sötétség nincs benne. Istent nem úgy kell elképzelni, mint a egy sötét erdőt, ahol itt-ott besüt egy-egy fénysugár, hanem úgy mint az örök, teljes és tökéletes világosságot. Itt a földön ezt a tökéletes világosságot maga Jézus hordozta, mutatta meg, mutatta fel. Tőle hallották, tőle látták azt, hogyan kell ebben a világosságban járni. Ez az a világosság, amelyet mindig fénykörrel ábrázolnak a katolikus egyházban a szentek képi ábrázolásánál, jelezvén, hogy ezek a szentek az Isten világosságában jártak. De mit is jelent ebben a világosságban járni, mit tanít nekünk erről János?

János azt tanítja, hogy Isten maga a világosság, és Őneki semmi közössége nincs a sötétséggel. Tehát aki a sötétségben jár, az nem járhat Isten útján, hiszen Isten maga a világosság, és a világosságnak semmi közössége nincs a sötétséggel. Jézusban, az ő megjelenésében láthattuk azt, hogy mit jelent a világosságban járni, de mit jelent az, hogy valami a sötétségben jár? Ha valaki azt gondolja, hogy a sötétségben járás, az a bűn elkövetése elég távol van attól, hogy megértse a sötétségben való járást. Az jár sötétségben, aki semmi problémát nem lát a bűn elkövetésében. Az jár sötétségben, aki számára ilyen, hogy bűn nem is létezik. Persze egyértelmű, hogy nem ölünk, meg nem lopunk – legalábbis nagyobb értékű dolgokat, vagy ha lopunk igyekszünk, hogy ne derüljön ki. De ettől ez még az a kategória, hogy semmi bajon nincs a bűn elkövetésével. Az jár sötétségben, akinek semmi lelkiismereti problémát nem okoz mások megbántása, vagy éppen Isten fenségének a megsértése, akinek semmi problémája nincs azzal, a másokat becsap, vagy ha szemtelenül magas profitra tesz szert úgy hogy másokat tönkretesz, vagy éppen a környezetet, az erdőket, a fákat, a vizeket, az éghajlatot, a talajt.

Igazából a sötétségben való járást nagyon is jól megfogalmazza nekünk János a levelében, mert azt mondja az jár sötétségben, aki azt mondja, hogy nekem nincsen bűnöm, aki azt mondja, hogy én nem vétkeztem. Aki nem tudja, nem ismeri a saját bűnét, és nem tartja fájdalmasnak a bűneit, az jár igazán csak sötétségben. Mert a sötétség arra jó, hogy ne lehessen lát dolgokat, a sötétség elfedez, a sötétség elősegít a leleplezetlenséget. Ne derüljön ki az, hogy ki is vagyok igazából, és mit is csinállok. Nagyon sokan éppen ezért szinte gyűlölik a világosságot.

De azok, akik büntelennek tartják magunk van egy másik csoportjuk is. János éppen ezek ellen küzd. Ők azok, akik annyira, és oly nagyon hívőnek tartják magukat, hogy már szinte büntelennek kiáltják ki magukat. Akik azt mondják, hogy mi már annyira ismerjük Istent, annyira az útján járunk, hogy mi már bűn nélküliek vagyunk. Ők is hazudnak maguknak. Egy magasabb szférába gondolják magukat, úgy gondolkodnak maguk felől, hogy ők már oly tökéletesen ismerik az Istent, és oly tökéletesen élnek meg az ő

útjait, hogy nekik már semmi bűnük nincsen. Ma ez egy-két kisegyházra jellemző. Ők is azt mondják, hogy nekünk már nincs bűnünk, de ők is megcsalják magukat, merthogy van bűnük, csak ők sem akarnak arról tudomást venni. Mert a világosságban járás nem azt jelenti, hogy büntelen vagyok, hanem azt jelenti, hogy a sötétből kimerek lépni a világosságra. Ki merek lépni, fel merem vállalni bűnösségemet. Az ilyen ember tud, és mer kilépni a világosságra, mert a bűneitől meg akar szabadulni. Aki nem akar megszabadulni a bűneitől, az nem is kíván a világosságra menni, annak jó a sötétség. Otthon érzi magát a sötétségben. A világosságban járás nem a büntelenséget jelenti, hanem a bűn megvallását, az ellen való küzdést, amely egy életen át tart. A világosságra való kilépés éppen ezért hatalmas bátorságot is igényel. Merek szembesül a bűneimmel, és azzal, hogy meg akarok tőlük szabadulni. Ma a modern világban éppen azt lehet észrevenni, hogy a bűnt senki nem nevezi bűnnek. Isten szeretet eszközként használják arra, hogy a bűnt elfogadhatóvá tegyék. Pedig minden embernek meg kell érteni azt, hogy a bűn Isten számára soha nem lesz elfogadható. És ez nem attól függ, hogy nekem mi a vélemény. Ezért mondja a szentíró is, hogy az üzenet, amit hirdetünk azt tőle kaptuk, és nektek adjuk tovább. Ebből is már látszik, hogy Isten számára nem az a fontos, hogy én mit gondolok, vagy te mit gondolsz, hanem az a fontos, hogy Ő mit gondol. Isten pedig azt gondolja, hogy a ki a bűn sötétségben jár, annak közössége soha nem lesz a világossággal.

Egyféleképpen lehet Istennel közösségünk, ha megvalljuk a mi bűneinket. Csak a feltárt, elismert vétkeket bocsássa meg az Isten. Az elrejtettet nem. Ezért mondja a Példabeszédek írója: "A ki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; a ki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer. Boldog ember, a ki szüntelen retteg; a ki pedig megkeményíti az ő szívét, bajba esik." (Péld 28,13-14) Aki a vétkét el akarja rejtetni az a sötétségben marad, az már nem lehet közösségben Jézussal, és nem lehet közösségben azokkal, akik a világosságban járnak. A sötétségben járás nem a vakoknak a bűn, hanem azoknak, akik állítják magukról, hogy ők maguk látnak. Nem akarják saját maguk valóságát felismerni, és azzal szembesülni. Jézus megjelenése itt a földön éppen arra hív bennünket, hogy szembesüljünk önmagunkkal. Akarjunk kilépni a sötétségből az ő világosságába. Aki a világosságban jár, az a saját életét Istenhez igazítja, nem pedig Isten akarja a saját életéhez igazítani.

De az Istennel világosságában járáshoz is segítségére van szükségünk. Mert „ki mondhatná azt: megtisztítom szívemet, tiszta vagyok az én bűneimtől?” (Péld 20,9). Ki az, aki önmagát meg tudná tisztítani? A válasz elég egyértelmű senki! Merthogy egyedül Jézus vére tud megtisztítani. Ez azt jelenti, hogy Jézus áldozata nélkül nem tudnánk kilépni a sötétségből a világosságba. És az ő megjelenése, nyilvánosságra lépése éppen azért annyira fontos. A vízkereszt éppen ezt akarja felmutatni. Hiszen Jézus megkeresztelésekor azt mondta Keresztelő János: „Íme az Isten báránya, aki hordozza a világ bűnét” (Jn 1,29) Jézus eltudja hordozni Testvér a tiédet is, és az enyémet is. Amikor a világosságra lépünk akkor már nem kell félni a bűneiktől, és azoknak terheitől, mert ahogy kilépünk a világosságra Isten Fia magára veszi azt, és már Ő hordozza mi helyettünk. Hagyjuk el Testvér az önigazolást, hogy bizonygassuk akár magunknak, akár másoknak azt, hogy mi nem is vagyunk olyan rosszak, olyan romlottak, inkább vállaljuk önmagunkat és tettünket és akarjunk Jézus Krisztus által az Istennel közösségbe kerülni.

Szeretett Testvéreim, így lesz az egyház a bűnbocsánat közössége, merthogy itt olyan emberek vannak, akiknek Isten megbocsátotta a vétkét. De azért is a bűnbocsánat közössége, mert az egyház hirdeti ennek a bűnbocsánatnak a lehetőségét is, hiszen Jézust, magát hirdeti, és a benne való büntelenséget. Jézus megjelenése ezen a földön a bűnbocsánat lehetőségét hozta el, hát éljünk vele Testvérek, Jézus halála ne legyen hiábavaló. Most itt az újév elején legyen meg bennünk az elhatározás, hogy a sötétségből a világosságra lépünk, és másokat is a világosságra vezetünk. Ebben segítsen bennünket a mindenható Úr Isten. Ámen.

**(További januári prédikációk Február elején érkeznek ☺: Admin)**